

L e l a
S t o j a n o v i ć

Vesela veštica
Nika i zla Kjara

Ilustrovala Aleksandra Ilić

mala laguna
www.malalaguna.rs

Copyright© 2019 Lela Stojanović

Copyright© 2019 ovog izdanja Laguna

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Vesela veštica
Nika i zla Kjara

Da se predstavim:

Ime:

NIKA

Prezime:

VESELA

Zanimanje po rođenju:

VEŠTICA

Datum rođenja:

Bruka, dame se ne pitaju za godine,
a posebno ne veštice.

Adresa: gradić Šmek, ulica:
Cvetna BB (što znači „bez broja“)

nema opuštanja

Ne, stvarno nije u redu da jedna mačka ide na odmor. To što sam ja išla na odmor, to je u redu, i okej i sasvim kako treba, ali da mačke idu na odmor – to treba ukinuti i zakonom zabraniti, jer one se toliko ule-
nje i opuste na odmoru da to više nisu **nikakve mačke**. Bar je tako bilo sa mojom Veki, koja je toliko uživala na našem odmoru da je postala pravi rasplaz. Ma ona više i ne zna da je mačka! Da, da, baš tako! Što potvrđuje i događaj odmah nakon našeg povratka sa odmora. Priznajem da je naš odmor bio malo duži – cela tri meseca kupanja, sunčanja, šetnji i sličnih letnjih uživancija, ali kada smo se vratile, zna se: dan-dva i vraćamo se u normalu. Ali **NEEE-EEE!** Veki se i dalje ponašala kao da je na odmoru. I da ne poverujete! Dok je ona lenčarila na svom

lejzi begu, ispred nje su miševi kolo vodili. Jeste, baš je tako bilo. Tri miša, koji su zaposeli naš zamak, verujem odmah nakon našeg odlaska, toliko su se osilili i osmelili, a Veki se toliko opustila, da su miševi celih pet minuta igrali, što rumbu, što sambu ispred samog njenog nosa, a ona ništa. NIŠTA od ništa, do ništa! Cela je bila zardala kao mačka, ali u šestom minutu nekim čudom proradi i skoči na noge lagane a od miševa ni traga, a ni glasa.

– E, idem sutra da potražim te divne miševе – rekoх Vekici koja me začuđeno upita:

– A zašto?

– Pa da im zahvalim.

– Da im zahvališ, na čemu?

– Kako na čemu? Pa da nije njih, ti bi i dalje ležala na **lejzi begu** kao da si na plaži. Pogledaj se, još uvek ne skidaš naočare za sunce sa glave i sva si nasmejana, pospana i rasejana, a već smo tri dana u našem divnom domu, u našem velelepnom zamku u gradiću Šmeku. A ti, ništa!

– Aaaaaaaaaaaaa, mјao, јaooooo – zamјauka Veki razrogačivši oči kao da se probudila iz zimskog sna.

– Aha, mјao, јaooooo! – ponovih za njom, imitirajući je.

– Pa dobro.

– Kako dobro?!

– Pa dobro – ponovi Veki, ljuteći me pomalo.

– Ma šta dobro! Znaš li ti da je Lara već dva puta dolazila dok si ti kulirala na **lejzi begu** u svojoj sobi i pitala za tebe? Morala sam da je lažem. A nije lepo da se laže, zar ne? – na ove moje reči Veki samo potvrdno klimnu glavom da se slaže sa svim što

govorim i da je baš tako kako kažem, što me je strašno nerviralo jer me najverovatnije i ne sluša. Uf, da nije moja mačka i da je ne volim toliko koliko je volim, a volim je najviše na svetu, ne da bih je šutnula u njenu cenjenu zadnjicu... Ma letela bi pravo u ružičnjak, baš među one crvene ruže koje imaju najviše bodlji. Ali kako je volim, a verujem da i ona mene voli, samo slegnuh ramenima, radujući se da se ipak napokon **PROBUDILA**. I taman sam htela da joj malo podviknem, da shvati da nema više **CILE-MILE**, kad se začu zvono koje je označavalo da je stigla pošta. Znaite, na odmoru sam kupila **SUVENIR – sanduče za poštu** koje zvoni kada stigne pošta, mislim pismo, i odmah sam ga postavila umesto starog ćutljivog sandučeta. I čim se začu zvono, Veki odskakuta po pismo i tutnu mi pismo u ruke:

– PPPPBABA!!! Čitaj!

Ne znam kako, ali uvek, baš uvek oseti, namiriše, šta li već, da je pismo od moje prapraprapraba-be veštice Vesele Dobrice, koja živi u drugoj galaksiji i koja mi je ostavila u nasledstvo ovaj divan zamak u gradiću Šmeku u kojem sada živim sa mačkom Veki. Dobro, ostavila mi je još dve stvari, obavezu da uvek

budem ono što jesam i da ispunim **ZADATAK**
koji zahteva da

*uveseljavam ljude
i da
ih darujem osmehom!*

Mnogi znaju da sam **ZADATAK** do sada veoma uspešno ispunjavala, čak i kada nisam bila u gradiću Šmeku, jer su ruke koje grle zvane **ZAGRLJAJ**, moje **vrhunsko umetničko delo**, to uspešno obavljale umesto mene i držale nivo veselosti i razdraganosti građana gradića Šmeka na veoma visokom nivou. A ta veselost je veoma bitna i važna jer **zle veštice sa Mračnih jezera** prave plan da ljudski svet zarobe tugom i zlobom, a sve da bi uništile nas, **DOBRE VEŠTICE**, ali i ceo ljudski rod na planeti Zemlji. U gradu moram da se ponašam kao obično ljudsko

biće, a Veki kao obična domaća mačka. Niko, ali baš niko ne sme da sazna da sam ja veštica i to iz familije dobrih veštica, a da je Veki veštičja mačka. Na moju neizmernu radost, ubrzo nakon useljavanja u zamak stekla sam predivnu prijateljicu, devojčicu iz komšiluka pametnicu Laru, kojoj je deset i po godina i koja živi u trećoj kući od moje.

– Dobro, hoćeš li ti to pismo da čitaš? – začu se Veki koja me prenu iz misli, koje su se rojile u mojoj glavi i podsećale me kako i zašto sam došla da živim u gradić Šmek. Ooooo, kako je radoznala! Znam da bi ona pismo već pročitala, iako nije za nju, ali kako se slova pojavljuju samo kada je pismo u mojim rukama, nije imala kud nego da čeka.

– Hoću.

– Pa čitaj! – začu se Veki nestrpljivo i ja počeh da lagano otvaram pismo. Toliko lagano da ona počeh da frkće, da se kostreši, da šeta ukrug podignuta repa bez ijednog **MJAO**, **JAO**, samo je sevala svojim žutim očima ka meni, ali je dostojanstveno čekala i ćutala. Iako sam pismo otvarala veoma lagano, ono se ipak brzo otvori i ja izvukoh papir iz koverta, na kom se istog trena pojaviše slova, i ja počeh da čitam:

Draga moja unuko Vesela Nika,

Znam da ste se odlično provele na odmoru, što me veoma veseli. A znam i da se mačka Veki još nekoliko dana ponašala kao da je na odmoru, iako ste se vratile. Ali ne zameri joj, mačke su takve.

Raduje me da je ZAGRIJAJ, vrhunsko umetničko delo, u potpunosti opravdao svoje postojanje jer su građani gradića Šmeka zahvaljujući njemu uvek veseli i nasmejani.

Ali moram da te upozorim da se ne opuštaš previše jer sam načula da se zle veštice sa Mračnih jezera domunđavaju i spremaju za neka VELIKA ZLODELA.

Znači, NEMA OPUŠTANJA!!!

Očekujem da i dalje budeš na visini ZADATKA koji ti je dodeljen.

P. S. Divno si pocrnela. Što se ne može reći i za mačku Veki, koja je malo izbledela od sunca.

Mnogo te voli tvoja
ppppbaba veštica

VESELA DOBRICA

Na ove poslednje reči Veki skoči i stade pred ogledalo i poče da se zagleda sa svih strana. Čak je i šape podizala i zagledala da li je stvarno baš tako izbledela kao što kaže moja praprapraprababa veštica Vesela Dobrica.

– E pa, ovo nije u redu – rekoh gledajući pismo.

– Da, da, nimalo nije u redu – složi se Veki sa mnom gledajući sebe u ogledalu.

– Znaš Veki, možda je bolje da smo još malo ostale na odmoru. Ne zvuče mi dobro reči **NEMA OPUŠTANJA**.

– Ne! Nije bolje! – začu se Veki bezmalo vrišteći.

– Šta nije bolje? – upitah mačku koja se i dalje ogledala kao da se sprema za neku žurku, šta li već, dok sam ja tonula u razmišljanje o kakvom to neopuštanju govori moja praprapraprababa veštica Vesela Dobrica. Malo me je brinulo da li one zloće, **zle vešticе sa Mračnih jezera**, stvarno spremaju neka

**VELIKA
ZLODELA**

ili je to moja baba namerno rekla da se ne bih previše opustila i lenčarila kao mačka Veki ovih dana.

– Izgleda da sam stvarno počela da bledim od sunca
– začu se Veki zabrinuto.

– Molim?

– Jeste, tvoja baba je potpuno u pravu!!! Malo, ako ne i malo više sam izbledela. Mjaoooooooooooo, jaoooooooo! – mjauknu Veki kao da ju je neko nagazio na rep i nastavi: – Možda sam mogla i da nestanem!!!

– Kako to misliš 'da nestaneš'?

– Lepo, da nestanem.

– Ali kako to da nestaneš?

– Bledim, bledim i izbledim i nema me. Eto tako – preplašeno reče Veki dok su joj umilne žute oči postajale duplo veće. Auuuuuu, glupe li mačketine! Kad je neko **NARCIS**, on na momente ume da bude baš velika budaletina kad je njegov izgled u pitanju, što potvrđuje i ova moja mačka.

– Daj, Veki, prekini sa tim. Samo si malo posvetlela od sunca, a ne izbledela, kapiraš? I da znaš da ti ništa ne bi bilo, ne možeš da nestaneš jer je to sasvim normalno. I meni je kosa malo posvetlela dok mi je koža pocrnela.

– Ne znam da li je baš tako – sumnjičavo prozbori Veki i dalje se ogledajući. Čak je i jezik tri puta isplazila i dobro ga osmotrila. Da je ne znam i da je ne poznajem, pomislila bih da se razbolela od neke novonastale mačje bolesti. Ali kako je znam i to veoma **DOBRooooooooo**, nastavih sasvim smireno kao da se ništa ne dešava.

– Naravno da je tako. Od sunca nam dlake posvetle, a koža pocrni. Razumeš? – i tada Veki kao da pocrvene što to nije znala, a trebalo je da zna, i onda, kao da se setila da je to tako, oduševljeno reče:

– Aaaaaaaa, pa da! Naravno da je tako.

– Daaaaa, da, tako je – potvrdih joj gledajući više u pismo koje mi je bilo u rukama nego u nju, koja se u momentu premetnu u staru sebe, u samouverenu, narcisoidnu i drsku mačketinu, i poče da se posmatra sa divljenjem. E, to nisam mogla da gledam i sasvim skrenuh pogled ka pismu koje tutnuh u džep kad začuh Veki kako veselo kaže:

– Pa da, znala sam za to, ali sam smetnula s uma. I zato što je sve u najboljem redu, red je da se počastim frapeom sa ukusom mišjih bataka – i krenu ka kuhinji.